

растните жени, пеех му песни, завяхах го. Така се минаха две-три години.

През есента на 1912 година цялото село се раздвижи. Беше започнала Балканската война. Очаквахме освобождението от турската гегерия.

Един ден мама ни вика:

- Айда, момичи, пременете се, ке ви водиме да посрещнем българските войници.

Наредихме се с моята братовчедка Данка Проданичина и с други жени от махалата отидохме към местността "Вионовото блато". По шосето от към Разлог се зададе българската войска. Най-напред на хубав кон яздеше напет офицер. Когато наближиха към нас спряха. Цялото население ги заобиколи радостно. Взехме да им даваме кой китка, кой здравец, кой някакъв плод. Мама отиде при офицера, поздрави го с добре дошъл, благодари му, че са ни освободили и му каза какви жартуви за свободата е дала нашата къща.

Той се обърна към нас с реч, че от сега ще можем спокойно да живеем и заедно с братята българи да работим за велика България. В това време се появиха и четниците. Засвири някъде музика, запяха песни, младите заиграха хоро, истинско неописуемо веселие.

По-възрастните се събраха към местността "Бугата" в центъра на селото. Към тях се приближихме и ние младите. Един господин в полувоенна униформа произнасяше реч. Видях, че до него стои и бако Йонко. После заедно тръгнаха. Аз се приближих да го разгледам по-добре. Бако ме видя, кимна ми да отида към тях и ме запозна с оратора. Не си спомням точно тогава ли чух фамилията му или по-късно ми казаха, че това е писателя П.К.Яворов.

Аз бях вече 15 годишна и гледах този ден да не пропусна нищо от рядкото веселие. От площада група момчета и момичета, повече четници отидохме в къщата на Мара Хаджитошева. Играхме пак хоро, пяхме